

Rietrikan risteys

Kuvitellaanhan lähelle 27 kymmenvuotiaista. Niiden opettaja on rasittunut, koska neljäsluokkalaisista suurin osa omaa vielä hätkäyttämättä jätetyn tarpeen pelleillä jatkuvasti ruumiillaan. Ne muutamit kehittyneet yksilötkin pelleillevät yhä mielillään. Oppilaille luennoidaan, kuinka välttämätöntä unelmointi on. Niiden täytyy kirjoittaa omista unelmistaan vihreillä kontaktimuovikuorilla päällystettyihin A4-kokoisiin kirjoitelmavihkoihin.

Siirrytäänhän sitten alakoulun alivalottuneeseen ruokalaan ja valahdetaan ruokalan tuolin pohjalle. Kyyhötetään Rietrikan kanssa, takkuleteillä, sydänvöissä, kissankelloissa, tuoksumassa mahakivuilta, loppukevään kasvoilta pesemättömässä siitepölynuhjussa, nukkaantuneessa teletappikuviodussa collegepuserossa, vessanpöntön likana, kalpeana kuin kuorittu munakoiso.

Ei ihan varmana ole unelmia eikä varsinkaan kirjoiteta niitä paperille. Halutaan olla haluamatta mitään. Tahdotaan haihtua eli koitetaan juoda niin paljon maitoa, että muututtaisiin paperiksi, jonka päälle joku muu joutuisi kirjoittamaan.

Hidastetusti tarkennellaan katse harmaamuovitetun pöydän päälle. Huomioidaan pöydän ympärille piirittyneiden penskasten kehon lyhyiden ulokkeiden vipeltelevä ja itseensä liukasteleva liike. Pöydällä on tarjotin, jonka päällä on yksitoista lasia rasvatonta maitojuomaa. Ne ovat kevyitä, mutta täysiä laseja, jotka salaa toivovat kaatuvansa. Tiedetäänhän hiljaiset lapset, jotka kuitenkin epätoivoisesti pyrkivät olemaan aina vaan uhkahullumpia ja uhkahullumpia. Vähälaktoosisuus humaltaa mielen ja jämahdyttää ruumiin.

Puristuneessa pysähdyksessä on jotain hypisteltävää. On pilke. Se on melko vihertävä ja voisi tuoksua laimealta villinokkosteeltä. Pilke on pikainen ja toimii lajityypilleen ominaisesti. Korvan nipukat punehtuvat ja koetaan yhtäkkinen tarve näytellä huonosti säikähtänyttä.

Pilke pilkahtaa. Pilkkeestä putkahtaa pilkku, hailakka vielä kuitenkin.

Viruuut-tuu-uu

ja

venyyyt-tyy-yy.

Nyt se alkaa olla jo aika jalaton-yli-tuhat-jalkainen-tuhatjalkainen.

Halet- taaa

joten

hale - taa - aa.

Nyt ne ovatkin sitten matosia kai. Haaleahkoja punamustetahroja, jossain, joka olisi muutoin liian puhdasta. Niitä ei vielä huomata. Aivot ovat ihan liian täynnä opettelutarkeää. Madot vain vähän kutittavat, muttei jakseta edes rapsuttaa.

Vasta kun madot möyriivät tarpeeksi, alkaa ajatuttaa. Nämä ajatukset ovat neonvaaleanpunaisia pillejä tökättyinä aivolimaan. Se vieroksuu niitä. Kutituksesta tulee raavitusta, kynsitystä, karheita kynnenvetäisyjä löllöttävyydessä.

Madot halkeavat

jakaantuvat aina vaan.

Kokoillaan Rietrikan miellekarttaa unelmista. Unelmat ovat itkeskellä muulihtumista, kurottautumista, hieman pystyvämpänä pysymistä, mietteitä kasvamassa ajastusmadonpuolikkaista.

Rietrikan unelma paperina olemisesta on vaaleanpunainen ilmapallo, jonka sisälle voi sylkäistä kaiken iljehdyttävän töhnäisyyden. Aluksi se on ihan vesi-ilmapallo vain. Kun puhaltaa ja pumppaa rihkamapumpun hajalle, se kasvaa ihan liioitelluksi. Aivokalvoa hankaa.

Läkähdytään pullistumiseen

hukkaudutaan haluamiseen.

Ja vielä unelmat ovat säätyjakoa rikkovia huonekasveja, naisen muotoisia olkiukkoja. Pilvehkäissään ne saapuvat aamupäivällä. Ja hymyilevät hunajaisilla hampaillaan. Ja hymyilevät olomuodon rannahduksen kiinni rakanoiden läkään.

Unelma on käynnissä syyttömänä. Se on vain samanlainen jäykkäliikkeinen huoli, joka on kuitenkin päättänyt uskaltaa. Nyt on tehtaat. Haavepallot hajottavat aivojen suonikkuuden.

Litistytään.

Pimeässä oleminen suurenee ja pienenee yhtä aikaa, päät kasvavat, kädet leijuvat ja lumisade rätisee. Ollaan paperinukkeja tulostumassa, torkahtamattomuutta, pidätetty kuorsahdus. Keskitetään tunteminen, universaalinen oleminen. Leikellään vähän yli reunojen.

Unelma ei ole enää mukava. Sen saavuttaminen tiivistyy ainoaksi tavoitteeksi, lumipallolla tähtäämiseksi. Haavepallo kohoo aina vain valtavammaksi, vaikka on jo päältä kärähtänyt. Maidolla juopottelu jatkuu. Ajatuksetkin alkavat pinnallistua paperinohuiksi.

Ihostaan kuoritut patsaan jalkapohjat

jalanjäljet kellastuneen kirjepaperin

paperihaavakyljellä

kavahduttava vieraus tutussa ja kaamea jano

elollinen nyt noin unelmoi olevansa patsas.

Joo, ollaan ihan maitoselvänä. Kaikki muumit ovat käsipohjaa huopaamassa Rivieralle pinkillä uimapatjalla maitomeressä. Ja ne ovat vielä niitä kummallisia japanilaisia muumeja.

Onneksi todellisuus saapuu ankarana pappana, kieltäytyvänä katseena. Se pilaa kuvitelmat ja koittaa puhkoa haavekuplat harpilla.

"Täällä sinä vieläkin istut jäähtyneen kasvissoseikeiton edessä haaveilemassa, vaikka ruokatunti meni jo, ja sinun pitäisi olla kirjoittamassa kirjoitelmaasi", opettaja ojentaa.

Noustaan ylös. Avarretaan silmiä, kirahvin muotoisia hätävaleita, sellaisia rönssynuken aivastuksia. Kun jokin kasvaa liian suureksi, siitä tulee kaikista pienin mahdollinen ydin, unelmanmarja. Lapset tykkää kahmia raakoja marjoja pensaista, sotkea pihvoja ja elätellä salaisuuksia itsellään, vaikka varmaan jo tietävät, että ne kuolevat rähjässä. Kukoistus ei kukoista katuvalottomuudessa.

Yksi repäisy
yksi irrotus
ja hiljan lumet sulavat.

Haluan, haluan, jankutan, jankutan, vain, vain.

Posket täynnä hinkuilevaa litkua
uneksihdumme
tunkeudumme
kumarrumme
aivot puaahkjiddsss
kymmenvuotiaan orgastinen oksennus
koululaisen laattaama maitokulaus-unelmakupla-lätäkkö
alkaa liukua viiruiksi laminaatille.

Piirrelläänhän vielä Rietrikan, ällöttävän lapsosen kaunomieli. Väritellään pakkautunut, paakkuuntunut sydämenmuotoisuuksista koostuva keräelmä. Sydänten säröt neurokirurgin viiltämiksi. Jossain vaiheessa sydämen palasia ujosti vilautteleva teippijätemyttäys alkaa vallata koko pienen lantunmuotoisen pään, nousta puklapomppupalloputouksena lohtuhuulten raosta, tärähtää äkkivieraan ympäristön kanssa kivuliaasti ja lopulta palata ihmislihan kuplivaksi hiontapinnaksi, sydänlihasmalliksi. Kahden päällekkäin pakottuvan täyden sydämellisyyden idean, paperin syndroomaksi. Siitähän ne kiltit tytöt on taputeltu.

Paperinukke